

Bugün benim doğumgünümdü. İşten izin almıştım. *Bizim burada tatil zaten dedim. İşini o kadar iyi yapıyorsun ki doğum günün tatil mi olmuş?* dediler. *Hayır ama bunu düşünmeniz ne güzel* dedim.

Bugün *yeme günüm*. İki günde bir yiyorum. Gelecek sene eğer hala kırkiki saat açlığa devam ediyor olursam doğumgünümü kahve içerek kutlamam gerekecek.

Her sabah olduğu gibi duşa girdim. Duştan önce *beni acıktırsın diye* balık yağı hapi içtim. İşe yaramadı. Sabahları aç uyanmak gibi bir amacım yok ama doğum günümde aç olmazsam ne yapacağımı bilmiyorum.

Klozette otururken elimde telefon, Google Photos'un önceki doğumgünlerimi hatırlattığı bildirimlerini okudum. *Ne kadar kiloluymuşum, ne kadar gençmişim, ne kadar salakmışım* diyerek son oniki doğumgünüme baktım. Sifona basarken bu yıl kimsenin bana hediye almayacağı aklıma geldi. Geçenlerde biri *insanların doğumgünümü hatırlamasını istemiyorum çünkü ben de onlarınkini hatırlamak zorunda kalıyorum* demişti. *Bu sene benimkini kimse hatırlamaz umarım, ben de artık kimseninkini hatırlamam böylece* diyerek suyun klozetten gidişini seyrettim.

Duştan çıktıktan sonra *mutad eski sevgili stalk'ını* yaptım. Bir değişiklik yok. Kimsenin bilmediği hatırdan WhatsApp'taki son görülme dakikasına baktım. *Zabaan köründe neye uyanmış* diye düşünüp kendimi bir traktör sürerken hayal edip güldüm, *yine kabus görmüştür ellaam*.

Telefonu açıp kendime *bugün orta yaşlı bir adam olarak ne yapmak istiyorsun?* dediğim videolar çektim. İki üç tanesinden sonra sıkıldım. Aklıma *itlik ve serserilik* olarak sadece cips alıp labne peynirle yemek geldi. Markete inmem lazım ve bunun için de giyinmem. Bir miktar üşenirken bilgisayarı açtım. Steam'deki *dilek listeme* baktım, Euro Truck Simulator indirimdeymiş. *Kamyonla Balkanları gezmek* hayaliyle aldım. İnsan benim yaşımda oyunları da sadece hayal kurmak için alıyor. Oynayacağından değil.

İtlik ve serserilik planımı gerçekleştirmek için elime ilk geçen şortu ve dün giydiğim tişörtü biraz silkeleyerek giydim. *Marketteki kız umarım dün de aynısını giydiğime dikkat etmez* dedim içimden. Başka bir ses *dikkat etse ne olur* dedi. *Bir şey olmaz ama yine de dikkat etmez umarım, onun hayalindeki E~ her gün tişört değiştiren bir adam olarak kalmalı*. Kendi kendime konuşarak merdivenlerden indim. Merdivenleri dar ve ayakkabı ve çöp kokan asansörsüz bir binada yaşamının faydalarından biri kendinizi asansördeki gibi tırtıklayacak imkan bulamayışınız. Asansörde biriyle karşılaşp, onların benim ve dün de giydiğim tişört hakkında ne düşündüğünü düşünmek ve bunu onlara bakmadan ama merak dolu saniyeler boyu kaçamak bakışlarla anlamaya çalışmak yedi kat merdiven inmekten çok daha yorucu olurdu. Çöp ve ayakkabı kokusunu insanların hakkımda ne düşündüğünü merak etmeye tercih ediyorum.

Kasiyer kız markette değildi. Onun yerine saçları arkadan dökülmüş orta boylu esmer bir oğlan vardı. Kızın nerede olduğunu soracaktım ama adını bildiğimi oğlanın bilmesini istemedim. İki paket cips ve bir labneyi ödedim. Merdivenleri çıkarken *itlik ve serserilik için kola da alsa mıydım* diye düşündüm ama içimdeki seslerden ötekisi *o kadar da değil* dedi. Onu dinledim.

Eve girdim. Biraz telefonla oynadım. Euro Truck Simulator'ın indirilmesi henüz bitmemiş. Elim OkCupid'e gitti yine. Kadınları bir sağa bir sola kaydırarak içimden bir tekerleme tutturdum. *Bir sağa, bir sola, kadınlar her yola, layklarım dopdola / bir sağa, bir sola, kadınlar bu yola, layklarım dopdola...* Profil fotoğrafını Atatürk yapmış birini görünce tekerlemem durdu. *Bu saçmalık dedim içimden, bu kadınlar. Saçmalık.*

O an biri tam olarak ne demeye çalıştığımı sorsaydı, yüzüne bakıp *önemli değil* derdim ama insan zaten bu önemsiz olaylara bakıp hayatına yön veriyor. O an *benim burada işim ne* farkındalığı doldu içime. Uygulamayı telefondan sildim. *Kendimi biraz daha yalnız hissedeceğim ama olsun, Atatürk fotoğraflı kadınlara maruz kalmak daha kötü* dedim kendime teselli vermek için. Kendime verdiğim teselli yerine ulaşmadı ama *doğumgünümde özel bir şey yapmalıyım* hissi yerinde duruyordu.

Cips ve labne güzelmiş. Kırkiki yıldır ilk defa denediğimi düşündüm. Her yıl yeni şeyler denemeliyim böyle. Gelecek yıl biber salçası alırım biraz da. Acı biber salçasıyla *itlik ve serseriliği* sonuna kadar yaşarım.

*Doğumgünüme özel bir hikaye yazsam mı* diye düşünürken aldığım oyunun inmiş olduğunu gördüm. *Aklıma bir hikaye fikri gelinceye kadar oynayayım* diye tıkladım, *belki unuturum.*

Tam o sıra kapının zili çaldı. Marketten geldiğimde tişörtü çıkardığımı farkettilim. Şaşkınlığımı ellerimle göğsüme şap şap vurarak gösterdim. Şaşkınlığa bir faydası olmadı ama aklım başıma biraz gelir gibi oldu ve panikledim. *Nerede bu Allah'ın cezası tişört.*

Kapıya doğru *geliyoruuu* diye bağırdım. *Kim acaba?* Bugün perşembe olduğuna göre merdivenleri silen kadın para istiyordur kesin. *Bayramdan sonra veririm* demiştim ama unutmuştur. Her şeyi unutuyor zaten.

Dün giydiğim tişörtü bulamadım ama üç gün önce giydiğim ayağıma dolandı, ben de onu giydim. *Geldim* diyerek kapıya asıldım. Kapının bu derece hızlı açılmasından dengemi kaybedecekken, karşımda tanımadığım biri olduğunu farkettilim. Beynim her tür dengemi toparlamak için bana süre verdi. Şaşkınlığımı kendime bakarak geçirmeye çalışırken tişörtteki ayran lekesini farkettilim.

*Eee, buyrun* dedim elinde bir buketle dikilen kumral kıza. Marketteki kıza benziyordu ama kaşları daha güzeldi. Marketteki kız balık gibi lens kullanıyordu, bu kızın gözlerinde lens yoktu. *Merhaba* dedi, net ve kesin bir sesle. *Doğumgünün kutlu olsun, iyi ki doğdun.*

İçimdeki şaşkınlığı kontrol etmeye çalışıyordum ama zıp zıp zıplıyordu. Şaşkınlık oradan oraya giderken yüzümde bir gülme, ellerimde terleme, bacaklarımda titremeye dönüştü. *Eee, evet, teşekkür ederim* dedim. *Ama...*

*Ben Zehra* dedi. *Blogunu okuyorum ve tanışmak için güzel bir gün olduğunu düşündüm.*

İçimdeki ılıkliğin şorta yayılan bir şeylerden olup olmadığından emin olmak için elim gayriihtiyari bacaklarımdan arasına gitti. *Eee, evet, teşekkür ederim, ben de E~!* Doğalgaz borusuna tutunmak için elimi

uzattım, o da çiçeği uzattı. Az ilerdeki işhanının girişinde çiçek satan çingene kadından almış, onun kullandığı şeffaf naylona sarılı.

İnsanın elinde tutacak bir şeyler olması sakinleşmesine yardım ediyor. Çiçeğe en çok bu açıdan minnet duydum.

*Evimi nasıl buldunuz?* dedim. *Seni her yerden takip ediyorum, geçen gün Gültepe’de oturduğunu yazmıştın. Takip ettim. Öğleden sonraları karşıdaki börekçiye oturdum. İki gün sürdü seni bulup evine gelmem.*

Omzum düştü. *Hiçbir yere adres vermiyorum, kargo bile anneme gidiyor* dedim.

*Biliyorum ama ben bulurum* dedi. Göz kırptı. Gülümsüyordu. Doğumgünü sürprizimi eve davet etsem mi diye tereddüt ediyordum. Şaşkınlık tedirginliğe dönüşmüştü.

Kapının önünden çekildim. Sesim çıkmadı ama içeriye adım attı. *İsterseniz balkona geçebilirsiniz* dedim. *Tamam* dedi. Kendim de iki terlik alıp çıktım.

*Pek alışkın değilim böyle misafirlere* dedim. *Biliyorum ama önceden mesaj atıp sürprizini kaçırmak istemedim* dedi. *Blogu okuyan da pek kimse olduğunu sanmıyordum.*

*Bence de okuyan azdır ama ben okuyorum* dedi. Hala ayakta konuşuyorduk. Tozlu sandalyeleri gösterip *böyle oturabilirsiniz* dedim. *Biraz tozlu, silebilir misin?* dedi. *Ah, tabii* dedim. Gidip içeriden sanırım cam temizlemekte kullanılan bir fısfsıs ve kağıt havlu getirdim. Önce onun oturacağı sandalyeyi, sonra kendiminkini sildim. *Teşekkür ederim* dedi. *Sana zahmet vermek istemezdim.*

Konuşmaya başladı. Yazılarımı ne kadar sevdiğinden, onu anlayan biri olmasından ne kadar mutlu olduğundan, benim yalnızlığımı kendi yalnızlığına benzettiğinden, yazdığım çoğu şeyi onun da daha önce düşündüğünden, arkadaşlarına beni nasıl anlattığından, aslında hiç arkadaşı olmadığından, dünyanın ne kadar anlamsız bir yer olduğundan, ailesinde de kendisini seven bulunmadığından, toplumun çok kaba ve yalınkat olduğundan ve sanırım son okuduğu kitaptan ve izlediği filminden bahsetti. Ben araya girdiğim bir yerde *çay içer miydiniz* dedim. *Evet ya, iyi olur aslında* dedi.

Bugüne kadar karşılaştığım en acayip doğumgünü sürprizi. Hiç mütemadiyen konuşan bir hediye olmamıştı. Sanırım aylardır içinde biriktirdiği lafların hepsini üzerime boca ediyordu.

Suyu kaynasın diye koydum ama balkona tekrar çıkmaya korkuyordum. *Yiyecek bir şeyler alıp gelsem mi* diye aklıma geldi. Acıkmamıştım ama balkona gidip tekrar o konuşmaya maruz kalmak istediğimden emin olamıyordum.

*Dışarı çıkıp bir şeyler alayım mı?* dedim, *acıktınız mı?*

*Hayır, hayır, ben iyiyim burada, çok mutluyum, tanıştık* dedi. Hayli sevinçli görünüyordu. Onun sevinci benim de aklıma başıma getirdi. *Bundan kurtulmam lazım.*

Yazılarımı gerçekten okumuş biri benim kimseyle tanışmak için bu kadar hevesli olmadığını bilirdi. Bu kız bir şeyleri yanlış anlıyordu ve benim de bu durumdan ancak kaçarak kurtulabilirdim. *Seni an-*

*lamayan ve anlamadığı için çok seven birine kendini anlatmaya mı uğraşırsın?* Hayır, ben sevgisini zedelemekten oradan uzaklaşmaya uğraşırım.

Nasıl kaçacağımı düşünürken çayın suyu kaynadı. Demlerken kalkıp yanıma geldi. *Senin demlediğin çayı içmek, hayalim gerçekleşiyor* dedi. Sadece gülümsedim. *Umarım iyi olur* dedim kısık sesle. Duydu mu, duymadı mı bilmiyorum.

Kaçış planları yapmaya onun bakışları olmadan devam etmek için *ben bir lavaboya gireyim* dedim. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. *Fazla uzatma* dedi. *Neyi* diye soracaktım ama dilimi tuttum.

Klozete oturdum. Telefonu elime alınca daha iyi düşünüyorum. *Bu kız kim?* diye sormak o an aklıma geldi. Şaşkınlığımdan dolayı bir saatten fazla süren konuşmasından kendisi hakkında hiçbir şey hatırlamadığımı farkettim. Twitter'a baktım, takip edenlerin arasında Zehra diye biri yok. *Daha önce bir yerde gördüm mü* diye düşündüm, hayır, hatırlamıyorum. Zaten kimseye dikkat etmiyorum artık. *Kadınlar, kadınlar, bir sağa, bir sola...*

İçimdeki kaçış arzusu biraz daha kuvvetlendi. *Anneme gitmem lazım, yemek yapmış* diyeyim diye düşündüm. Evet, en basit ve temiz yalan bu. Bu cesaretle başka bir yere gitmeye kalksam herhalde peşimden gelir, anneme gelmez.

Aklıma gelen fikri hemen uygulamak için çıktım. Balkondaki masada çaylar duruyordu. *Ben içmeye başladım bile* dedi. *Afiyet olsun* dedim, sesim kısalmış gibiydi. Duyduğundan yine emin olamadan.

*Neden acelen varmış gibi yapıyorsun* dedi. *Aslında anneme gitmem lazımdı, şimdi aklıma geldi* dedim. Yalan söylemeye söylemeye nasıl söylenir unutmuşum. *Şimdi aklıma geldi* kısmı olanca haliyle *yalanım* diye sırtıyordu. Yine gülümsedi. Gülümsemesi güzel bir kızdı. Bu ağır şok altında değil de başka şartlar altında tanışsak *ihtimal* vardı.

*Anladım* dedi. *Yalanını anladım mı* demek istemişti, *tamam mı*, ben onu anlamadım ama kaçış isteği içimde giderek büyüyordu.

*Benden hoşlanmadın galiba* dedi. *Daha mutlu olacağını düşünmüştüm.*

Doğumgünü hediyesi olarak kendime *ilişki konuşması* ismarladığımı hatırlamıyorum ama işte geliyordu. Kendi ayaklarıyla gelmişti. Tavana bakıp *vallah hiçbir dahlim yok* dedim.

*Benden hoşlanmadığını anladım ve bence bunu da yazacaksın* dedi. *Nasıl biri olduğunu biliyorum, hep böyle şeyler yazıyorsun.*

İçimdeki seslerin hepsi susmuştu. Sadece biri şarkı söylemeye çalışıyor ama uygun notadan başlayamıyordu.

*Yani, biraz şok oldu tabii* dedim.

*Hayır, hayır, benden hoşlanmadın. Gelip sana kalbimi açtım ama karşılığında ne görüyorum?* Çaya bakıyordu.

Çay? demek geldi içimden ama içimdeki gülmeye mani olmaya çalışıyordum. Sinirlerimin halay çekmeye başlamasına az kalmıştı.

*Hoşlanmadıysan bunu bana direkt söyleyebilirsin* diye başlayan bir tirad okumaya başladı. *Artık yetişkin biri gibi davranmalısın.* İçimden *subhanallah* çekmeye başladım. Biz henüz tanışmamıştık bile ama okuduğu iki üç yazıyla bana *aşık* olduğunu sanan bir kız, benim de aynı duyguları ona hissetmem gerektiğini iddia ederek dilinin çatısındaki kiremitleri başımda kırıyordu.

Hayvanların tehlike anında donması gibi bir durum vardı üzerimde. Yeterince uzun süre kımıldamazsam bunun biteceğini umuyordum.

*Halbuki ben sana her şeyi vermeye hazırdım* diye ağlamaya başladı. *Bütün ömrümü, bütün hayatımı, her şeyi...*

Gözyaşları beni taşıran son damla oldu. Kaçma isteği kontrol edilemez bir hale gelmişti. Yerimden hızlıca kalktım, kapıya koştum. Üstümde ayran lekeli tişört, sonradan fermuarını açık unuttuğumu farkettiğim şortla, anahtarı da evde unutarak terlikle merdivenlerden koşarak indim. Yüzüme caddenin sıcak temmuz nemi değdiğinde yukarı baktım, kız aşağı bakıyordu.